

Hồi 41

Vương Hàn Tương Đơn Chưởng Trấn
Ngạ My

Hai người giao chiến hơn một trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại. Kim Cương Quyền của Siêu Nguyên rất mãnh liệt, nên mỗi chiêu công ra phải tốn rất nhiều chân lực. Quyền pháp này gặp đối thủ công lực kém hơn thì chỉ dùng chừng năm bảy chiêu là hạ được đối phương ngay.

Nhưng gặp đối thủ như Vương Hàn Tương khiến cho tình thế đổi khác. Lão lấy Bát Quái Chưởng dùng nhu thắng cương, lướt qua lại quanh mình Siêu Nguyên, lạnh lẽo như một con rắn thần, tìm mọi sơ hở của đối phương mà đánh, dụ Siêu Nguyên dùng chưởng lực công ra cho hao mòn chân lực.

Siêu Nguyên đã hiểu thấu tâm lý của Vương Hàn Tương từ sớm rồi nên cố kiên trì công lực thâm hậu. Kim Cương Quyền càng lúc càng mạnh.

Vương Hàn Tương nếu không dùng công lực cố đấu với Siêu Nguyên không thể tránh nổi trăm chiêu. Nhưng Vương Hàn Tương đánh ra một quyền có thể bia bể đá, làm cho sức lực đôi bên rất cân xứng.

Bát Quái Chưởng của Vương Hàn Tương là do lúc ẩn cư nơi Ung Đảng Sơn, lão thấy trên vách núi có đoàn rắn du hành, khiến cho lão cố tâm nghiên cứu ra thứ chưởng thế đó, phối hợp thêm các thế chưởng huyền diệu khác. Sau khi sáng tạo thành sáu mươi bốn kiểu Xà Hành Bát Quái Chưởng, thì bộ chưởng pháp này chẳng những mềm dịu cực kỳ, mà còn phối hợp với các biến hóa, mỗi cái dời bước chuyển mình, mỗi chiêu đều có huyền cơ ẩn hiện nên Vương Hàn Tương vừa đánh địch vừa công địch, hợp với Bát Quái sanh khắc.

Siêu Nguyên bị chiêu phép kỳ học của đối phương kèm chế Kim Cương Quyền nên công ra đã hơn một trăm chiêu, chân lực để tiêu hao một nửa, trên trán đã chảy mồ hôi như tắm mà đối phương vẫn cứ bình tĩnh như không, làm cho Siêu Nguyên quá căm tức. Ông ta lại công gấp ra hơn một trăm chiêu Kim Cương Quyền nữa mà thấy địch thủ vẫn không hề gì, lòng thầm lo:

“Người này đúng là một cường địch duy nhất ta mới gặp lần đầu tiên. Nếu còn đánh như thế này mãi thì ta không bị thương cũng phải đuối sức chết trong tay địch.”

Siêu Nguyên thu lại quyền thế, từ thế cương đổi qua thế nhu để phòng thủ, cố tâm ngưng sức vận khí hộ thân, không ra tay công tới nữa. Hai tay lão tréo lại để trước ngực, đôi chân theo địch mà chuyển động.

Vương Hàn Tương cười ha hả nói:

- Kim Cương Quyền cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dứt lời, Hàn Tương đã biến thế tiến sát địch thủ, hai ngón tay hữu đã điểm vào Khí Môn huyết, tay trái xòe ra, quạt quét ngang vào bên hông. Hai thế cùng đánh ra mau như chớp.

Siêu Nguyên kinh hãi, thầm nói:

“Võ công người này quả thật khác thường, các chiêu thế như công như thủ, khó đoán được sự thật. Vậy cuộc đấu đêm nay khó ngưng tay. Nếu ta không liều sanh tử, thật khó cầu thắng.”

Siêu Nguyên không hiểu thấu được thế của địch, phải nghiêng mình lui ra ba bước, đôi tay chỉ nắm chặt vận sức phòng thủ.

Vương Hàn Tương thấy Siêu Nguyên chỉ lui tránh, nên thừa thế bước tới truy kích, đưa tay mặt điểm lẹ vào Huyền Cơ huyết.

Tay của Hàn Tương vừa quét ra, bỗng Siêu Nguyên hét lên một tiếng, tay hữu từ trên ngực tung ra một chiêu, luồng gió mạnh vút ra sức mãnh liệt có thể bài sơn đảo hải.

Hai bên cách nhau không đầy hai thước, mà sức phát ra quá mạnh lại bất ngờ, nên Vương Hàn Tương dù võ công giỏi đến mức nào đi nữa, cũng khó tránh được.

Nhưng Hàn Tương đã từng có kinh nghiệm chiến trận, nên vừa thấy quyền phong tạt đến, liền mượn thế ứng biến, hai chân nhảy tung lên theo chiêu phong của đối thủ, bay thẳng ra xa hơn hai trượng. Đợi Siêu Nguyên đánh cái đấm đó ra hết sức, Hàn Tương mới rơi xuống đất.

Trong đời lão chưa từng gặp một quyền pháp ác độc như vậy. Cơn tức giận như lửa đốt. Khi hạ xuống đất, lão lập tức phóng người trở lại, tung tay phải quét qua một chiêu, điểm lẹ vào Tương Đài huyết đối phương.

Siêu Nguyên phát ngược tay trái, đánh bạt chiêu thế của địch. Vương Hàn Tương thu thế biến thành Kim Diệu Tiểu Di quét thẳng vào hông. Siêu Nguyên lui lẹ mấy bước, công ngược lại hai chiêu.

Hàn Tương bị quyền phong của Siêu Nguyên đả thương. Nhưng lão nội công tinh thuần, vận sức ép lại vết thương, không để lưu thông vào huyết quản, và tức khắc né khỏi hai quyền bủa đến, rồi dùng sáu mươi bốn kiếm chưởng pháp Xà Hành Bát Quái bao vây Siêu Nguyên. Bước chân lão nhanh như mây bay nước chảy, thân pháp lão như rắn lượn, tay trái tung quạt ra, biến hóa rất nhiều kiểu, khi điểm tới, khi lui về làm cho đối phương đến lóa mắt.

Siêu Nguyên đại sư tuy chú ý hết sức, nhưng vẫn không thể đoán được võ công biến hóa kỳ quái của Hàn Tương. Mới thấy đối phương công bên tả, thì chiêu bên hữu đã chặt ra rồi, thân pháp lại vô cùng lanh lẹ. Không còn một phương thế nào có thể đánh trả lại địch thủ được.

Chưa được năm chục hiệp, Siêu Nguyên đại sư đã toát mồ hôi.

Siêu Trần, Siêu Huệ thấy đại sư huynh lâm nguy, thầm lo:

“Nếu trận đánh tiếp diễn chừng mười hiệp nữa, đại sư huynh ắt bị thương trong tay

địch thủ.”

Hai người chưa kịp ra tay tiếp sức, đột nhiên nghe Hàn Tương cười ha hả, tay mắt đánh ra một đám. Thân người ốm nhỏ của Siêu Nguyên đại sư, từ trong làn chưởng chớp nhoáng bay thẳng ra xa hơn mười thước.

Hai chân rơi xuống đất mà thân mình của Siêu Nguyên lắc qua lại không ngớt. Tuy chưa nhào xuống đất, nhưng ai cũng thấy Siêu Nguyên như bị thương không nhẹ.

Siêu Trần quay tròn đồng bản, hét lên một tiếng, phóng thẳng mình qua. Không ngờ Hàn Tương lại lẹ hơn, bóng người lướt qua đã tới sau lưng Siêu Nguyên, chưởng hữu theo thân mình hạ xuống, đánh thẳng vào Mệnh Môn huyết sau lưng Siêu Nguyên.

Đây là một trong mười hai tử huyết trong người, nếu đánh trúng phải mất mạng. Nhưng khổ thay Siêu Trần còn cách xa hơn năm trăm thước, không tài nào cứu kịp. Siêu Huệ thất kinh, hét lên một tiếng.

Tiếng Siêu Huệ vừa hét lên thì chưởng thế của Hàn Tương cũng đánh ra. Siêu Nguyên bị ngã người tới trước nhưng lão vung tay mặt đánh lui lại sau lưng. Chiêu này nhanh như chớp, quyền phong ép thẳng vào bụng Hàn Tương.

Trường hợp này nếu Hàn Tương không thu lại chưởng thế, thì có thể đánh trúng Mệnh Môn của Siêu Nguyên, làm cho Siêu Nguyên phải chết ngay. Nhưng nắm tay Siêu Nguyên đánh lui lại, nếu trúng Vương Hàn Tương thì Hàn Tương cũng không thể toàn mạng được.

Vương Hàn Tương thấy thế đánh của đối phương quá mạnh, vội lách mình qua một bên tránh khỏi, rồi dùng chưởng trái chặt thẳng qua.

Thế là hai bên đều thoát nguy, nhưng không thể tránh nổi hai luồng chưởng lực ác hiểm ấy, tổng họ mỗi người văng ra xa cách nhau mười trượng.

Siêu Trần vội tới đỡ Siêu Nguyên đại sư, thì bên kia Hồ Nam Bình cũng nhảy đến đỡ Vương Hàn Tương dậy.

Hàn Thương nhờ nội công tinh sâu, nhịn được cơn đau đòn, lạnh lùng hỏi:

- Đại hòa thượng! Chưởng này của tôi ra thế nào ?

Siêu Nguyên lâm lâm một tiếng phật hiệu, cười nhạt đáp:

- Vương lão huynh dùng chưởng lực thượng thặng nhưng chưa thể hại được bộ xương già này đâu. Lão còn dư sức chịu đựng nhiều...

Hàn Tương ngoảnh mặt cười ha hả nói:

- À ! Vậy tiếp tục đấu thử ?

Siêu Nguyên cố vận khí vào đờn điền, chế ngự các vết thương trong người, nói:

- Được lắm ! Được lắm ! Lão không dám từ chối.

Dứt lời, Hàn Tương đã phóng mình đến trước mặt lão hòa thượng, quạt xấp thẳng đánh vào ngực.

Siêu Nguyên đại sư lách mình qua, luôn tay đánh ra một quyền.

Hai người đều đã bị thương mà vẫn chạm tay nữa, nên bất kỳ ai thắng bại, thương thế đôi bên sẽ đưa họ đến chỗ thâm hiểm không lường trước được.

Tuy nhất thời họ có thể nhịn nổi đòn đau để giao đấu, nhưng vết thương đó sẽ chuyển biến đột nhập vào chân khí, và không còn cách nào chữa trị nổi. Họ có thể chết ngay tại chỗ. Nếu không chết cũng phải mất hết võ công, trở thành tàn phế.

Tai hại ấy hai người đều rõ, chỉ cần chạm tay lại thì đôi bên đều thiệt hại. Nhưng giờ này, ai cũng không thể dằn được bầu máu nóng.

Hai người vừa giáp nhau, liền có bóng người thoáng qua. Bách Bộ Phi Bạt Hồ Nam Bình từ trên không rơi xuống đứng giữa hai người, đưa Song Luân đẩy tạt Siêu Nguyên ra một bên.

Siêu Nguyên bất ngờ bị Hồ Nam Bình đẩy lui ra xa mấy bước. Siêu Trần lập tức quay tròn đồng bản, công thẳng tới Hồ Nam Bình.

Nam Bình thâu lại song luân thật lẹ, lui lại ba bước, cười nói:

- Thiên Long Bang chúng tôi trong ba năm nữa sẽ mời các cao thủ võ lâm trong chín môn phái lớn hội đấu để phân định ai là đệ nhất võ công, và xếp đặt ngôi thứ cho mỗi phái. Chẳng đó mới biết ai hào kiệt, ai anh hùng. Giờ đây chưa cần tranh thủ, hãy tạm ngừng tay.

Dứt lời Nam Bình quay lại nói với Hàn Tương:

- Bang Chủ có lệnh không được vi phạm, còn Vương lão huynh là người lãnh trách nhiệm nặng, không nên vì chút tranh giành mà gây ảnh hưởng toàn cuộc. Mong Vương lão huynh chấp nhận lời tiểu đệ, ngừng cuộc đấu đêm nay, để khỏi phụ lòng Bang Chủ.

Vương Hàn Tương biết Nam Bình có lòng tốt, khuyên ngừng cuộc đấu đêm nay, mục đích để tránh cho vết thương khỏi bị trầm trọng thêm nên vội cười lớn, nói:

- Hồ phân cuộc chủ nói rất đúng.

Nói đến đây, ông nghiêm sắc mặt quay lại nhìn Siêu Nguyên nói:

- Đại sư võ công khá lắm ! Vậy đêm nay chúng ta thôi tranh nhau, hãy đợi đến kỳ đấu kiếm sẽ phân chia thắng bại.

Siêu Nguyên chấp tay, nhắm mắt cười lạnh lùng nói:

- A di đà phật ! Đến khi đó lão hòa thượng này nhứt định xin lãnh giáo.

Hàn Tương cười nhạt, nói:

- Khi đó gặp nhiều cao nhân võ lâm, chúng ta nhứt định có phần sinh tử.

Siêu Nguyên khiêm nhường nói:

- Võ công của Vương phân cuộc chủ là vô địch, lão tự hiểu không phải là đối thủ. Nhưng nếu không chê lão là hèn hạ, lão cũng xin lãnh giáo cho vừa lòng Vương phân cuộc chủ.

Hồ Nam Bình thấy đêm đã quá canh tư, mỉm cười nhìn Siêu Nguyên nói:

- Đại sư khách khí quá !

Dứt lời, Nam Bình đi đến chỗ Phi Phụng ngồi.

Tô Phi Phụng đang ngồi dưới đất đỡ Mã Quân Vũ. Cả hai lặng lẽ nhìn nhau trong đau buồn.

Cách hai người không được ba bước, Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng đang nhắm mắt dưỡng sức, thỉnh thoảng trợn mắt nhìn Mã Quân Vũ và Tô Phi Phụng. Ngọc Tiêu Tiên Tử tuy bị

trọng thương nhưng vẫn còn bình tĩnh, vẻ mặt nàng vừa đau đớn vừa ghen tức.

Hồ Nam Bình bước chậm chậm tới bên Phi Phụng, thở dài, nói:

- Tô cô nương! Chúng ta hãy đi thôi.

Phi Phụng quay lại lắc đầu nói:

- Tôi không đi. Hồ thúc thúc về nói với cha tôi, đêm nay phải đến giết hết bọn hòa thượng Vạn Phật Tự này mới yên.

Diệp Vinh Thanh chau mày nói:

- Cô nương muốn ở đây sao ?

Tô Phi Phụng nhìn Quân Vũ đang nằm trong lòng, nói:

- Ủ ! Tôi phải ở lại đây.

Nam Bình nhìn Quân Vũ, thấy đôi mắt chàng nhắm lại, hai chân duỗi thẳng dưới đất, nửa thân mình trên nằm trong lòng Phi Phụng, máu tươi không ngớt trào ra miệng, hơi thở rất yếu ớt, lắc đầu nói nhỏ:

- Vết thương đã nặng quá rồi, cô nương ở lại đây cũng không thể cứu mạng hắn được.

Phi Phụng hai hàng nước mắt chảy ròng như mưa, gượng cười nói:

- Tôi biết ! Tôi biết người này không còn sống bao lâu nữa. Nhưng tôi phải ở lại với...

Nam Bình nói:

- Nếu như hắn chết ?

Nàng lạnh lùng đáp:

- Thì tôi phải tìm nơi chôn ! Rồi sau đó...

Hồ Nam Bình ôn tồn nói:

- Uy danh của thân phụ cô nương vang khắp giang hồ, lại là vị Thiên Long Bang Chủ, được thiên hạ kính trọng, mà cô nương không nghĩ đến sao ? Còn việc chôn người chết này, đâu phải trọng trách của cô nương ? Hơn nữa, hắn là môn hạ đệ tử của phái Côn Luân, dĩ nhiên có Côn Luân Tam Tử...

Bây giờ Ngọc Tiêu Tiên Tử từ từ đứng dậy, tay cầm ngọc tiêu bước đến bên mình Phi Phụng.

Bạch Kỳ phân cuộc Diệp Vinh Thanh nhảy tới, đứng ngăn trước mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử, hỏi:

- Người muốn làm gì ? Người có biết nàng là ái nữ của Thiên Long Bang Chủ không ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cầm chiếc tiêu ngọc trên tay, vung qua vung lại, nói:

- Ta biết rồi ! Nhưng người muốn chạm với ta phải không ?

Vinh Thanh cười lớn:

- Người đã bị thương rồi, sức lực đâu còn nữa ? Dù ta có thắng người cũng chẳng ai kể ta là anh hùng. Nhưng nếu người muốn sát hại ái nữ của Bang Chủ chúng ta thì thật người muốn tìm cái chết.

Tiên Tử cười lớn đưa tay điểm qua một tiêu. Vinh Thanh lẹ mình tránh khỏi, đánh mạnh song chưởng ra ép Ngọc Tiêu Tiên Tử lui ra ba bước, rồi cười nói:

- Người muốn đánh với ta thì phải đợi thương thế người lành đã ! Có muện gì ? Bây giờ

ta quả quyết người không đánh lại ta đâu.

Tiên Tử chẳng thèm nói, chỉ vung ngọc tiêu cuộn cuộn công ra bảy chiêu một lượt.

Vinh Thanh bất thần múa đôi tay thủ thế lách tránh một lúc mới khỏi. Nhưng lão đã bị thế chiêu của Tiên Tử ép lui ra hơn bốn năm bước.

Trong chốc lát, thế công Tiên Tử chậm lại. Vinh Thanh thừa thế công ra bốn chưởng, đánh nàng lui lại cách xa hơn sáu bảy bước.

Ngọc Tiêu Tiên Tử khi đánh ra hơn mười chiêu thì vết thương trong người đau buốt lên, nên lui bước giữ thế thủ. Sở dĩ Tiên Tử bị trọng thương mà có thể duy trì được sức kháng cự với Vinh Thanh là nhờ Mã Quân Vũ lúc nãy đã cho nàng uống viên linh đơn thần diệu.

Tiên Tử cố sức công được mười mấy chiêu thì mồ hôi ướt đầm như tắm, đứng thở hổn hển.

Vinh Thanh ngừng tay, mỉm cười nói:

- Thiên Long Bang chúng tôi nghe danh người từ lâu, đã mấy lần viếng thăm mà chưa gặp mặt. Bang Chủ chúng tôi có ý định mời người gia nhập vào Thiên Long Bang để tranh với giang hồ hiệp khách trong các phái võ lâm. Nếu chúng tôi được đứng đầu trong chín phái, thì uy danh của người cũng chẳng nhỏ.

Lão lại ngửa mặt cười to một lúc, rồi nói tiếp:

- Chúng tôi trước kia cũng sống riêng rẽ nên bị chín đại môn phái bỏ rơi ngoài vòng võ lâm, nên sợ đến ngày tranh ngôi thứ trên giang hồ, chúng tôi bị số đông truy sát, không lẽ đành bó tay chịu chết ? Nên nay chúng tôi phải kết hợp lại, để cùng với thiên hạ tranh tài cao thấp. Có lẽ lúc đó trên giang hồ sẽ xảy ra một trận ác chiến, không kém gì ba trăm năm trước kia ở Thiếu Thất Sơn. Người tuy có tài, song một mình cũng khó cùng chín đại môn phái kháng cự. Còn Bang Chủ Tô Bằng Hải không những võ công tuyệt thế, mà lòng rất đại lượng, yêu chuộng anh hùng.

Nói đến đây, lão thở một hơi dài, nói:

- Đêm nay không sợ phí công lực, xin cô nương vui lòng cùng chúng tôi đến Thiên Long Bang ở Kim Bắc để gặp mặt Tô Bang Chủ chúng tôi có được không ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhạt, nói:

- Quý vị có lòng tốt, nhưng tôi hiện đang thọ thương khó bề đến đó.

Vinh Thanh nói:

- Chúng tôi không dám bắt buộc, nhưng cô nương hiện bị trọng thương, không phải dùng thuốc thường mà cứu được. Thiên Long Bang chúng tôi có Kiên Nguyên Chỉ Thần Công, bất cứ thương thế nặng thế nào cũng giải cứu được. nếu cô nương chịu đến gặp Tô Bang Chủ, tôi xin tình nguyện ủng hộ cô nương cùng đi...

Tiên Tử thở dài, nói:

- Tô Bằng Hải Thiên Long Bang Chủ các người quả đại trượng phu, có lòng đại lượng như vậy, tôi muốn chấp thuận. Nhưng trước mắt tôi còn nhiều việc cần làm chưa thể đi được...

Nói đến đây, nàng nhìn Mã Quân Vũ, thở một hơi dài náo nuột, than:

- Để tôi lo xong việc cho người huynh đệ tôi đã ! Nếu người này còn sống trên thế gian thì nhất định có ngày tôi sẽ viếng thăm các người.

Vương Hàn Tương vận khí điều hòa sức lực bước tới bên mình Phi Phụng, cúi đầu nhìn Quân Vũ, lắc đầu nói:

- Người này thương thế rất nặng, đâu còn hy vọng cứu được nữa ! Cô nương không buông nó ra, còn ôm nó làm gì ?

Mặt Phi Phụng biến sắc, hai dòng lệ chảy dài, cúi mặt trầm nghĩ:

- Vương thúc thúc chữa bệnh rất giỏi, không kém gì nghĩa phụ của mình. Vậy mình cứ ôm chàng mãi, cho Vương thúc thúc động lòng phải ra tay cứu giúp.

Nhưng thấy Hàn Tương chẳng lưu ý đến Mã Quân Vũ, nàng biết tánh tình Hàn Tương không bao giờ nói sai lời, nên nàng thất vọng, đầu óc choáng váng, tay chân rũ liệt.

Bỗng nhiên thân hình Mã Quân Vũ rơi xuống đất, Phi Phụng cũng té xỉu qua một bên. Nàng nín thở một lúc, rồi òa lên những tiếng khóc nức nở, tung mình nhào qua ôm choàng lấy Mã Quân Vũ.

Hồ Nam Bình hừ một tiếng, đưa tay đỡ Phi Phụng dậy, gắt giọng hỏi:

- Tô cô nương ! Đây là nơi nào ? Cô nương không sợ người ta chê cười sao ?

Vương Hàn Tương lệ tay điểm Hôn Huyết của Phi Phụng và lại gần hỏi:

- Giờ này, cô nương còn trách chúng ta nữa sao? Thôi, Hồ huynh dắt nàng đi mau xuống núi.

Nếu như là người khác thì Hồ Nam Bình đánh một chưởng thiệt mạng rồi, nhưng khổ thay con người khó bảo này là ái nữ của Bang Chủ. Bình thường Tô Phi Phụng được thân phụ nuông chiều nên Nam Bình dẫu có tức giận, cũng không dám lộ ra. Lão chợt thấy Quân Vũ đang nằm thiếp bên chân, cơn tức giận như muốn trút hết lên mình Quân Vũ, lão co chân đạp mạnh lên ngực Quân Vũ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thất thanh la lên và không kịp phóng mình đến cứu, liền cầm ngọc tiêu đánh vút tới, một luồng chớp sáng bay xẹt qua chân Hồ Nam Bình.

Nam Bình đang đỡ Tô Phi Phụng, cơn tức giận đến hoa mắt, tinh thần không còn bình tĩnh nữa, chân lão vừa chạm tới ngực Quân Vũ, thì đã bị ngọc tiêu điểm mạnh trên chân lão rồi.

Tuy Tiên Tử bị thương, nhưng nhờ uống được viên linh đơn thần diệu nên sức lực còn mạnh. Nàng đánh ra trong tình trạng cấp tốc thì thế tiêu càng ác độc. Nam Bình cảm thấy chân mặt tê buốt, vội thu chân bước lùi lại.

Trong chớp mắt, Tiên Tử phóng lệ tới như tên, cúi xuống bỗng Quân Vũ lên. Nam Bình đang vận khí chặn lại cơn đau, bất thần thấy Tiên Tử nhảy tới, giạt mình hỏi lớn:

- Người muốn chết phải không?

Lão liền nhảy qua, đứng chặn trước mặt Tiên Tử. Ngọc Tiêu Tiên Tử ngẩng đầu lên nhìn. Một búng huyết tươi từ trong miệng nàng vọt thẳng vào mặt Nam Bình.

Lão lệ làng đưa tay lên đỡ, thì búng máu tung ra bắn đầy mặt lão.

Nam Bình tay hữu giữ lấy Phi Phụng, không thể bỏ ra, chỉ còn cách dùng tay trái lau

máu trên mặt.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thừa cơ nhảy đi thì Diệp Vinh Thanh vội đuổi theo. Vương Hàn Tương lớn tiếng gọi:

- Diệp phân cuộc chủ ! Đừng đuổi nữa, lần này hãy tha cho chúng đi.

Vừa dứt lời, Hàn Tương lao mình tới bên Siêu Phàm đại sư, dùng quạt xếp chặt xuống. Siêu Huệ thất kinh phóng mình tới đỡ thì chiếc quạt đã điểm lẹ vào huyết đạo Siêu Phàm rồi.

Lần này, mấy người đều bất ngờ. Siêu Huệ bị sức công của Hàn Tương ép lui ra mấy bước. Siêu Phàm không kịp đề phòng bị điểm trúng huyết đạo tê liệt cả người.

Wương Hàn Tương thừa thế ôm chặt ngang lưng Siêu Phàm, kéo lui lại giao cho Hồ Nam Bình, nói:

- Hồ huynh mau đưa hắn đi ! Để tôi và Diệp phân chủ ở lại cự địch.

Nam Bình vận khí trấn lại vết thương nơi chân mặt, rồi vác Siêu Phàm chạy lẹ xuống núi.

Siêu Nguyên và Siêu Huệ cùng hợp sức vây đánh Hàn Tương, còn Siêu Trần quay tròn đồng bản công tới ép vào người Diệp Vinh Thanh.

Hàn Tương cười kha kha, nói:

- Bây giờ chỉ còn có hai đại sư đánh với tôi sao ?

Hàn Tương xòe quạt xếp tay trái ngăn thế kiếm của Siêu Huệ, và ép lui hơn ba bốn bước. Lão thừa thế tung quạt chém tiếp qua Siêu Nguyên ba chiêu, rồi cười ha hả, nói:

- Đại sư nghĩ từ nãy giờ chưa lại sức sao ?

Siêu Nguyên nén giận không đáp lời, cố ngâm vận nội lực, định thừa cơ trả lại một đòn ác độc, nên cứ thối lui giữ thế thủ.

Diệp Vinh Thanh vung Cửu Hoàn Dao đánh ra một chiêu Ngũ Lực Chưởng làm chiếc đồng bản trăm cân của đối phương phải bật ra. Vinh Thanh thừa thế công tiếp ba đao nữa ép lui Siêu Trần.

Hàn Tương vốn võ công cao tuyệt, thấy thần thái của Siêu Nguyên đoán biết đang ngâm vận công lực. Lão liền dùng Xà Hành Bát Quái Chưởng công tới Siêu Nguyên, còn tay trái xòe quạt ép Siêu Huệ qua một bên rồi cất tiếng cười to, nói:

- Quý đại sư đã khi rẽ Thiên Long Bang chúng tôi, bắt cóc ái nữ của Tô Bang Chủ chúng tôi về Vạn Phật Tự nhốt hai ngày. Như vậy các người đã mang nợ phải trả nợ. Nay tôi cũng đưa Chưởng Môn của các người đi nhốt lại hai chục ngày. Nếu các người không an lòng, xin mời đến Kim Bắc Thiên Long Bang, sẽ có Vương Hàn Tương này tiếp chuyện. Bây giờ ta không nỡ hạ thủ các người nữa.

Dứt lời, Hàn Tương xoay mình, chạy tới bên Vinh Thanh xòe quạt đánh ra một chiêu Thiên Ngoại Lai Vân, ép đồng bản của Siêu Trần, rồi nói với Diệp Vinh Thanh:

- Diệp huynh ! Chúng ta đi !

Hàn Tương tung mình cao hơn một trượng, Diệp Vinh Thanh cũng bèn gót chạy theo, tay trái nắm đao, tay mặt thò vào túi lấy ra một viên đạn thép.

Siêu Nguyên đại sư quát lớn:

- Vương Hàn Tương, người muốn chạy sao ?

Siêu Nguyên vội tung mình chạy vút tới, nhanh như tên bắn.

Trong chớp mắt, Siêu Nguyên đuổi kịp Hàn Tương. Lão hòa thượng ngậm vận sức, tổng mạnh tới hai luồng chưởng phong vào lưng địch thủ.

Wương Hàn Tương nghe sức gió cuốn tới quá mạnh, giật mình quay lại thấy Siêu Nguyên đã tiến tới gần.

Siêu Nguyên đánh luôn ra hai quyền, sức mạnh như vũ bão. Hàn Tương định vận công trở lại, nhưng trễ mất, chỉ còn cách nằm xuống đất mà vẫn bị hai luồng chưởng lực ấy đẩy tới phải lăn nhào hơn mười thước, cách vực sâu dưới đồi không đầy gan tấc.

Vinh Thanh thất kinh, tung mình nhảy vút qua, chớp lấy áo của Hàn Tương. Nhưng khổ nổi dốc đồi quá xuôi, nên thân xác Hàn Tương đã đổ trút xuống. Nghe tẹt một tiếng, Vinh Thanh chỉ nắm được mảnh áo rách. Còn Vương Hàn Tương thì cắm đầu xuống hố sâu, cái chết chỉ trong nháy mắt.

May thay đầu Hàn Tương cắm xuống vách núi chừng hai thước, thì hai tay lão bầu được cây tùng dưới đồi, hai chân lão lộn qua một vòng.

Hàn Tương hai tay ôm chặt cây tùng, thân hình treo lơ lửng giữa vách núi.

Siêu Nguyên và Diệp Vinh Thanh tranh nhau chạy nhanh tới vách núi, như hai mũi tên cùng nhắm một đích.

Hai người cùng phát động thân pháp một lúc, nhưng ý niệm khác nhau. Vinh Thanh tìm cách cấp cứu Hàn Tương. Còn Siêu Nguyên sợ Hàn Tương mượn thế cây tùng nghỉ ngơi, vận khí đan điền để nhảy trở lên.

Quả thật, đúng theo sự phỏng đoán của Siêu Nguyên, Hàn Tương vận hết chân khí vào bàn chân, tay nhún một cái, chân đạp vào vách đá toàn thân bay cao hơn hai trượng.

Hàn Tương vừa ló đầu lên đồi thì Siêu Nguyên hét lên một tiếng, và tung đôi chưởng chặt rất nguy hiểm.

Không ngờ, Diệp Vinh Thanh đã dự tính trước, nên kịp thời tung Cửu Hoàn Dao, chặt xéo ngang mặt Siêu Nguyên nhất.

Nhát dao này Vinh Thanh đã dùng hết nội lực, nên rất ác liệt, có thể gây nguy hiểm cho đối phương, và nếu trượt qua một tý là có thể làm thiệt hại đến tánh mạng Hàn Tương tức khắc.

Siêu Nguyên thấy tình thế rất tiện lợi, nhưng phần nguy hiểm không kém, thâm tính:

“Ta đánh ra một chiêu thì Hàn Tương rơi xuống hố chết tức khắc, nhưng thế mình không thể tránh được nhát dao của Vinh Thanh, thì cũng bị rơi xuống hố như Hàn Tương.”

Siêu Nguyên vội thu quyền về, nhảy lui lại. Còn Vinh Thanh vì dùng sức quá mạnh mà không trúng đối phương nên mất đà, mũi dao ghim mạnh xuống đất, toàn thân lộn nhào tới trước.

Siêu Trần kịp thời chạy tới, tay trái vận lực đưa đồng bản, chặt mạnh vào lưng Vinh Thanh.

Vinh Thanh tuy thấy đồng bản của địch công tới quá ác, nhưng không thể né tránh được, đành nằm cấn răng vận sức đưa Cửu Hoàn Dao qua đỡ.

Đồng bản của Siêu Trần giáng xuống quá mạnh, gặp phải Cửu Hoàn Dao đỡ lên. Hai vũ khí chạm vào nhau như tiếng sét. Thân mình của Vinh Thanh suýt bị bay thẳng xuống chân đồi sau hơn mười thước.

Trong phút sanh tử này, Hàn Tương đã nhảy kịp lên đồi, hai chân vừa đứng vững, tay hữu đã dùng thế Thần Long Thảm Trảo hút gọn Vinh Thanh vào lòng.

Vinh Thanh vừa đứng xuống đất thì Hàn Tương đã tung mình tới trước. Vì lão liên tiếp bị mấy thế nguy, lòng giận dữ không còn kể gì nguy hiểm nữa, vận hết khinh công phóng người như bay tới trước mặt lão hòa thượng đang múa đồng bản.

Siêu Trần đánh một đồng bản đến bay cả thân hình Vinh Thanh, nên cũng thừa thắng truy theo địch thủ.

Trong nháy mắt, Hàn Tương và Siêu Trần đã giáp mặt, đánh nhau lẹ như những tia chớp.

Siêu Trần công lực yếu hơn Hàn Tương, nên mới chạm nhau chưa đầy mười hiệp, thì Siêu Trần phải lui hơn sáu bảy bước.

Hàn Tương cười kha khả nói:

- Sức của người cũng khá đấy ! Đã dám đương đầu với ta gần mười hiệp.

Dứt lời, quạt xếp của Hàn Tương đã ép thẳng vào mặt Siêu Trần rồi, thì cũng lúc ấy thanh kiếm Siêu Huệ từ bên trái, lẹ như chớp đâm thẳng vào ngực Hàn Tương.

Vương Hàn Tương liền biến quạt xếp qua chiêu Đảo Chuyển Âm dDương đánh bật thanh kiếm ra, tay mặt dùng thế Kiên Tình điểm vào Siêu Huệ.

Siêu Huệ lách qua bên tả, tung kiếm theo thế Kim Lý Đảo Xuyên Ba nhảy lui lại mấy bước.

Hàn Tương thừa thế tung quạt ép thẳng vào mặt Siêu Huệ, vừa lúc Siêu Nguyên dùng quyền phong bài sơn đảo hải, đánh tới sau lưng Hàn Tương.

Siêu Trần cũng nhảy tới, múa động đồng bản công thẳng vào mặt Hàn Tương.

Hàn Tương cất tiếng cười lớn, thu thế quạt xếp lại, lách mình qua bên trái năm bước.

Quyền phong của Siêu Nguyên đánh ra không trúng địch thủ, nên quá tức giận liền nhảy đến trước cản đường Hàn Tương. Siêu Trần cũng múa đồng bản công đến.

--- oOo ---